

“मीठे बच्चे- यस दुःखको घाटमा बसेर शान्तिधाम र सुखधामलाई याद गर, यस दुःखधामलाई बिर्स, यहाँ बुद्धि भट्किनु हुँदैन।”

प्रश्न:- तिम्रो पुरुषार्थको आधार के हो?

उत्तर:- निश्चय। तिमीलाई निश्चय छ- बाबाले नयाँ दुनियाँको उपहार ल्याउनु भएको छ, यस पुरानो दुनियाँको विनाश हुनु नै छ। यस निश्चय राखेर तिमीले पुरुषार्थ गर्छौ। यदि निश्चय छैन भने सुध्दिनै। अन्त्यमा पत्र-पत्रिकाद्वारा तिम्रो सन्देश सबैलाई मिल्नेछ, आवाज फैलिने छ। तिम्रो निश्चय पनि पक्का हुँदै जानेछ।

ओम् शान्ति। टावर अफ साइलेन्स र टावर अफ सुख। तिमी बच्चाहरू यहाँ बसेका छौ तर तिम्रो बुद्धि घरमा जानुपर्छ। त्यो हो शान्तिको टावर। उच्चभन्दा उच्चलाई टावर भनिन्छ। तिमी शान्तिका टावर हौ। घरमा जानको लागि तिमीले पुरुषार्थ गरिरहेका छौ। कसरी जान्छौ? जो टावरमा रहने बाबा हुनुहुन्छ, उहाँले शिक्षा दिनुहुन्छ मलाई याद गर्नु भन्ने शान्तिको टावरमा आउने छौ। त्यसलाई घर पनि भनिन्छ, शान्तिधाम पनि भनिन्छ। यी कुरा सम्झाइन्छ। आफ्नो शान्तिधाम, सुखधामको यादमा बस। रहन सक्दैनौ भने जंगलका काँडा हौ, त्यसैले दुःख मनपर्छ। आफूलाई शान्तिधामको निवासी सम्झ। आफ्नो घरलाई याद गर्नु छ नि। भुल्नु हुँदैन। घर हो नै बाबाको। यो हो नै दुःखको घाट। यहाँ बसेर पनि जसलाई बाहिरको याद आउँछ, उनलाई यस्तो भनिदैन- यिनलाई आफ्नो घर याद छ। त्यसैले बाबाले सधैं शिक्षा दिइरहनुहुन्छ- घरी-घरी शान्तिधाम, सुखधामलाई याद गर। गीतामा पनि भगवान्को महावाक्य छ- मलाई याद गर। भगवान्ले के बनाउनुहुन्छ? स्वर्गको मालिक बनाउनुहुन्छ, बाँकी के बनाउनुहुन्छ? स्वर्गको मालिक बन्न बसेका छौ भने घरको लागि, स्वर्गको लागि बाबाले जुन श्रीमत दिनुहुन्छ, त्यसमा पूरा-पूरा चल्नुपर्छ। दुनियाँमा कति गुरुहरू छन्। बाबाले सम्झाउनु भएको छ- कुनै पनि धर्म स्थापकलाई गुरु भनिदैन। उनीहरू त केवल धर्म स्थापनाको लागि आउँछन्। वापस लिएर जानको लागि कहाँ आउँछन् र! गुरु अर्थात् जो वापस निर्वाणधाम, वानप्रस्थमा लिएर जाउन्। तर एउटा पनि गुरु वापस लिएर जानेवाला छैन। एउटा पनि निर्वाणधाममा जादैन। वाणीभन्दा पर अर्थात् घर। वानप्रस्थको अर्थ न गुरुले जान्दछन्, न त अनुयायीहरूले जान्दछन्। त्यसैले बच्चाहरूलाई कति सम्झाउनुपर्छ। यो चित्र हो सत्ययुगको र त्यो चित्र हो त्रेताको। उनीहरूलाई भगवान् भनिदैन। लक्ष्मी-नारायणलाई पनि भगवान्-भगवती भनिदैन। आदि सनातन देवी-देवता धर्म। केवल देवी-देवता बाहेक अरू कोही पनि स्थायी पवित्र हुँदैनन्। २१ जन्म पवित्र केवल एक धर्म नै रहन्छ। फेरि विस्तारै-विस्तारै अवस्था कम हुँदै जान्छ। त्रेतामा दुई कला कम अनि सुख पनि कम हुन जान्छ। त्यसलाई भनिन्छ त्रेतायुग १४ कला। अहिले तिमीलाई बाबाको परिचय छ र सृष्टिको ज्ञान छ। तिमीले उहाँलाई नै याद गर्छौ, तर कैयौंको बुद्धि कहीं न कहीं भट्किइरहन्छ, याद गर्दैनन्। ठिक छ, अरू केही पनि सम्झिएनौ भने आस्तिक बनेर बाबालाई त बुद्धिमा याद राख। बाबा र रचनाको आदि-मध्य-अन्त्यलाई त जानेका छौ नि। त्यस वृक्षको आदि-मध्य-अन्त्य भनिदैन। यस वृक्षको आदि-मध्य-अन्त्य छ किनकि मध्यमा रावण राज्य सुरु हुन्छ। काँडा बन्न सुरु हुन्छ। बगैचा, जंगल बन्न सुरु हुन्छ। यस समय सारा वृक्षको जीर्ण अवस्था भएको छ। सारा वृक्ष सुकेर

तमोप्रधान भएको छ। सारा सुकेको वृक्ष छ, फेरि कलमी लगाउनुपर्छ। यसको कलमी लाग्छ, कलमी लागेन भने प्रलय हुन जान्छ। प्रलय अर्थात् सारा जलमय हुँदैन। भारतखण्ड बच्छ तर जलमय नाम त छ नि।

मीठा-प्यारा बच्चाहरूलाई थाहा छ— चारैतिर नै जलमय हुन जान्छ। केवल भारतखण्ड मात्र रहन्छ। जसरी बाढी आयो भने फेरि घट्छ पनि। भन्दछन् पनि बी.के.हरू सारा दिन मृत्यु नै मृत्यु भनिरहन्छन्। अब मृत्यु आउँदैछ। त्यसैले सम्झन्छन् यिनले त अशुभ बोल्छन्। नबोला। हामीले कुनै विनाश कहाँ भन्छौं र! हामी त भन्छौं पवित्रता, सुख, शान्तिको धर्म स्थापना भइरहेको छ। विनाश भएन भने शान्ति कसरी हुन्छ— गुप्त भेषमा शान्तिधाम, सुखधामको स्थापना भइरहेको छ। यो त हामी शुभ बोल्छौं। तिमी पनि भन्दछौ नि— हे पतित-पावन आउनुहोस्, हामीलाई पावन बनाएर लिएर जानुहोस्। तिमी स्वयंले भन्दछौ— हामीलाई लिएर जानुहोस्। हामी पनि शुभ बोल्छौं, तिमी पनि शुभ बोल्छौ। तिमीले भन्दछौ— हामीलाई पावन बनाएर यस दुःखधामको दुनियाँबाट लिएर जानुहोस् शान्तिधाममा। यो त शुभ बोल्छौ नि। भन्दछौ— आउनुहोस् अर्थात् पतितलाई विनाश गर्नुहोस्, पावनको स्थापना गर्नुहोस्। माग्दछौ नि आएर विश्वमा शान्ति स्थापना गर, शान्ति त सत्ययुगमा नै हुन्छ। त्यो पनि गुप्त भेषमा विश्वमा शान्ति स्थापना भइरहेको छ। जबसम्म अर्थ सम्झाउँदैनौ, तबसम्म बुझ्न सक्दैनन्। बाबा बाहेक अरू कसैले पनि मृत्यु दिन सक्दैन। बाबालाई कालको पनि काल भनिन्छ, सबैलाई मृत्यु दिनुहुन्छ। कति धेरैलाई मृत्यु दिनुहुन्छ। सत्ययुगमा कति थारै मनुष्य हुन्छन्। बाँकी सबैलाई मृत्यु मिल्छ। बोलाउँछौ नै पावन दुनियाँमा लिएर जानुहोस् भनेर। त्यसैले पावन दुनियाँ अवश्य नयाँ नै हुन्छ। यो कहाँ हुन्छ र! पुरानो दुनियाँको अर्थ पनि बुझ्दैनन्। पावन दुनियाँमा धेरै कम मनुष्य रहन्छन्। शान्ति हुन्छ। यी कुरा बुझ्न र बुझाउन कति सहज छ। तर बुद्धिमा बस्दैन किनकि समय नै छैन बुद्धिमा बसाउने। भनिन्छ पनि कुम्भकर्णको निद्रामा सबै सुतेका छन्। यिनीहरू जागदैनन्। यो ड्रामा बडो विचित्र छ। यो सारा चक्र बुद्धिमा घुम्नु पर्छ। बाबा आएर सारा ज्ञान दिनुहुन्छ। उहाँलाई भनिन्छ नै— नलेजफुल, ज्ञानका सागर। ज्ञानका सागर एकै बाबा हुनुहुन्छ। तिमीलाई थाहा छ— पानीका सागर कति धेरै छन्। जति नाम छन् त्यति सागर छन् वा सागर एकै छ, यो त अलग-अलग विभाजन (पार्टीशन) गरेर नाम राखिदिएका छन्। बाहिर सागर त एकै छ। वास्कोडिगामाले पनि सारा चक्कर लगाएर फेरि त्यहीं आएर खडा भए। त्यसैले सागर एउटै हो। बीच-बीचमा टुक्रा-टुक्रा पारेर बेग्ला-बेग्लै बनाइ दिएका छन्। धरती पनि सारा एउटै हो। तर टुक्रा-टुक्रा भएको छ। तिम्नो राज्य हुन्छ त्यतिबेला धरती पनि एकै हुन्छ। राज्य पनि एउटै हुन्छ, टुक्रा-टुक्रा हुँदैन। बाबा आएर राज्य दिनुहुन्छ। सारा सागरमा, सारा धरतीमा, सारा आकाशमा, तिम्नो राज्य हुन्छ। मुक्तिमा त सबै जान्छन्, बाँकी जीवनमुक्तिमा जानु कुनै सानीमाँको घर कहाँ हो र! मुक्तिमा जानु त साधारण कुरा हो, सबै वापस फर्किन्छन्। जहाँबाट आएका हुन् फेरि त्यहीं जान्छन् अवश्य। बाँकी नयाँ दुनियाँमा सबै कहाँ आउँछन् र! तिम्नो नै राज्य हो। कोही-कोही त यति ढिला आउँछन् जो पुरानो दुनियाँ सुरु हुनुभन्दा केही समय पहिले अर्थात् २-४ सय वर्ष पहिले आउँछन्। त्यो किन हुन्छ? जसले राम्रो सँग पढ्दैनन् उनीहरू त्रेतामा पनि पछाडिको थोरै समय रहन्छन्। १६ कला त कहिल्यै बन्न सक्दैनन्। १४

कलाको पनि पछाडि आउँछन्। उनलाई सामुन्ने दुःखको दुनियाँ देखिन्छ। काँडाको दुनियाँको नजिक आउँछ, त्यहाँ कुनै यो कुरा थाहा हुँदैन। सारा ज्ञान अहिले छ, जो बुद्धिमा धारण गनुपर्ने हुन्छ। यस समय मनुष्यको पासमा पैसा हेर कति छ। कति महल बनिरहन्छन्। कति ठूला-ठूला घर बनाइरहन्छन्, सम्झन्छन्— सत्ययुग भन्दा पनि भारतखण्ड अहिले उच्च छ। अहिले पनि १८-२० तलाका घर बनाइरहन्छन्, अन्त्यमा कति तला भएका बनाउँछन् होला! दिन-प्रतिदिन तलाहरू बढाइरहन्छन्। सत्ययुग-त्रेतामा त यी तलाहरू हुँदैनन्। द्वापरमा पनि हुँदैनन्। यो त कलियुगमा जब धेरै मनुष्य हुन्छन्, तब २ तला, १० तला बढाउँदै जान्छन् किनकि मनुष्य बढ्दै गए भने ती कहाँ जाउन्, उद्योगधन्दा धेरै हुन्छन्। त्यसैले ठूला-ठूला घर पनि बनाइरहन्छन्— शोभाको लागि। जंगलबाट मंगल हुँदै जान्छ। कति राम्रा-राम्रा घर बनिरहन्छन्, जमीन लिइरहन्छन्। बम्बई पहिले के थियो, ८०-९० वर्षमा हेर के भइसक्यो! पहिले त कति थोरै मनुष्य थिए, अहिले हेर कति मनुष्य भएका छन्। समुद्रलाई सुकाएका हुन्। अहिले पनि हेर समुद्रलाई कति सुकाएका छन्। पानी मानौं कम हुँदै जान्छ। मनुष्य वृद्धि हुँदै गएपछि पानी कहाँबाट आउँछ। पानी कम हुँदै जान्छ, समुद्र हट्दै जान्छ। धर्ती छोड्यो भने घर बनाउँछन्, फेरि जब पानी चढ्छ तब कराची वा बम्बईको धेरै भाग पानीमा जान्छ।

तिमीलाई थाहा छ— अरू सबै खण्ड खतम हुनेछन्, आपद-विपद आउँदै छ। त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ— छिटो-छिटो तयार हुँदै जाऊ। जसरी श्मसानघाटमा जब आगोमा जलेर खतम हुन्छ तब फर्किन्छन्। बाबा पनि विनाशको लागि आउनु भएको छ भने बीचैमा कहाँ जानुहुन्छ र! आगो लागेर जब पूरा हुन्छ, तब जानुहुन्छ, त्यसपछि बसेर के गर्ने! आगो निभ्दैन, सबै जान्छन्। सबैलाई साथमा लिएर जानुहुन्छ, हुनु त जरूरी छ। सबैले बुझ्छन् तर समयको गफ धेरै लगाइदिएका छन्। बच्चाहरूले गीताको विषयमा सम्झाउनुपर्छ। गीता अध्याय हो नि, जसमा देवी-देवता धर्मको स्थापना भइरहेका छ। वहाँ एकै धर्म हुन्छ, बाँकी सबै धर्म विनाश हुन्छन्। केवल यो गीता नै हो जुन भगवान्‌ले उच्चारण गर्नु भएको हो। मनुष्यहरूले भक्तिमार्गको लागि बसेर शास्त्र बनाएका हुन्। यस्ता-यस्ता प्वाइन्टहरू धारण गरेर फेरि सुनाउनुपर्छ। भन्दछन्— बाबा भुल्छौं, धारणा हुँदैन। बाबा भन्नुहुन्छ फेरि के गरौं मैले! राजधानी स्थापना हुँदैछ, यसमा नम्बरवार त सबै चाहिन्छ। सबै माथि कृपा गर्ने तागत भएको भए बाबाले स्वर्गको मालिक सबैलाई बनाइदिनु हुन्थ्यो तर यस्तो हुँदैन। यो त बन्नु नै छ— नम्बरवार। यो कसैले पनि बुझ्न सक्छन्, भगवान् आउनु भएको छ। भगवान्‌ले अवश्य स्वर्गको सौगात लिएर आउनुहुन्छ। नयाँ दुनियाँ स्थापना गर्न आउनुहुन्छ भने अवश्य संगममा नै आउनुहुन्छ, नयाँ दुनियाँ स्थापना गर्न। तिमीले सुनेर निश्चयका साथ पुरुषार्थ गछौं, जसलाई निश्चय नै छैन ऊ कहिल्यै पनि सुधिदैन। चाहे जतिसुकै टाउको दुखाऊ। बाबाको अवतरणको सन्देश सबैलाई दिनु छ। पछि गएर अखबारमा पनि छापिने छ। जसरी तिम्रो नाम बदनाम पनि अखबारद्वारा भयो भने नाम प्रसिद्ध पनि अखबारद्वारा नै हुनेछ। दुनियाँ त धेरै ठूलो छ। सबै ठाउँमा त तिमी बच्चीहरू जान सक्दैनौ। कति शहर छन्, कति धेरै भाषा छन्। अखबारद्वारा सबै ठाउँमा आवाज पुग्छ। जो पनि आएर भन्नेछन्— हो अखबारद्वारा आवाज सुनेको छु। त्यसैले तिम्रो नाम अखबारद्वारा नै हुनेछ। यस्तो नसम्झ, सबैतिर तिमी नै जानुपर्छ। फेरि त थाहा छैन कति समय लाग्छ।

अखबारद्वारा नै एक्क्यूरेट सुन्नेछन्। तिमीले भन्दछौ पनि— बाबालाई याद गन्थौ भने पाप काटिन्छ। अखबारमा पनि छापिनु नै छ। अब तिम्रो नाम प्रसिद्ध भएपछि अझै बढ्दै जानेछ। जसरी कल्प पहिले थाहा भएको थियो, त्यस्तै समयमा थाहा हुनेछ। सबैलाई सन्देश मिल्नेछ। युक्ति चलिरहेको छ। धेरै पत्रिकाले छाप्नेछन्। कसैको बुद्धिमा आयो भने छाप्छन्। सबै धर्मलाई थाहा हुनेछ, तब भन्नेछन्— अहो प्रभु तिम्रो लीला। अन्त्यमा बाबाको याद सबैलाई आउनेछ तर केही पनि गर्न सक्ने छैनन्। यो खेल हो नि। खेललाई जान्नेछन्। ८४ चक्रको खेल सबै अखबारहरूमा छापिनेछ। हरेक स्थानमा अखबार अवश्य निस्कन्छन्। अखबारद्वारा सबैलाई आवाज पुग्छ नि। तिम्रा कुराहरू त सबैभन्दा उच्च छन् नि। विनाशको समय पनि अवश्य आउनु नै छ, ड्रामा प्लान अनुसार। जसरी कल्प पहिले थाहा भएको थियो, अहिले पनि हुनेछ। बिस्तार-बिस्तारै स्थापना हुनेछ। संगमयुग याद आयो भने स्वर्ग पनि याद आउँछ। स्वर्गलाई याद गर अनि मनमनाभव, बाबालाई याद गन्थौ भने बेडा पार हुन्छ। विनाश नभएसम्म, शान्ति कहाँबाट आउँछ। विनाशको नाम नै कडा छ। मनुष्यहरू सुनेर धेरै डराउँछन्। यो त सत्य कुरा हो नि। पतित दुनियाँमा अनेक दुःख छन्, पावन दुनियाँमा अनेक सुख हुन्छन्। हेर बाबाले कस्तो राम्रो सौगात लिएर आउनुहुन्छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको यादप्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) पढाइलाई राम्रो संग पढेर उच्च पद पाउनु छ। आपद आउनुभन्दा पहिले नयाँ दुनियाँको लागि तयार हुनु छ।
- २) आफूलाई सुधार्नको लागि निश्चय बुद्धि बन्नु छ। वाणीभन्दा पर वानप्रस्थमा जानु छ त्यसैले यस दुःखधामलाई बिर्सेर शान्तिधाम र सुखधामलाई याद गर्नु छ।

वरदानः— नलेजफुल बनेर हर कर्मको परिणामलाई जानेर कर्म गर्ने मास्टर त्रिकालदर्शी भव

त्रिकालदर्शी बच्चाहरू हर कर्मको परिणामलाई जानेर मात्र कर्म गर्छन्। उनीहरूले कहिल्यै यस्तो भन्दैनन्— हुनु त थिएन, तर भयो, बोल्नु हुँदैनथ्यो, तर बोलियो। यसबाट सिद्ध हुन्छ कर्मको परिणामलाई नजानेर भोला बनेर कर्म गर्छौं। भोला बन्नु राम्रो हो तर दिलबाट भोला बन, कुरामा र कर्ममा भोला नबन। त्यसमा त्रिकालदर्शी बनेर हर कुरा सुन, भन तब भनिन्छ सन्त अर्थात् महान् आत्मा।

स्लोगनः— एक अर्काको नक्कल गर्नुको सट्टा बाबाको नक्कल गर, तब श्रेष्ठ आत्मा बन्ने छौ।